

Ангел Трендафилов VI^б клас
консултант: г-жа Димитрина Дайова

Добра душа

В миговете, в които се отчайваш,
в дните, в които не върви,
Влез в своята стая тайна,
свое ново „утре“ сътвори!

Нарисувай слънце на небето,
на слепеца подари очи,
със усмивка прегърни детето,
дето в ъгъла стои!

Птиците накарай да запеят
в бялата замръзнала гора,
после сътвори за нея свежи,
нови пролетни цветя!

Към приятел извърви пътека,
в майчина прегръдка притихни,
после нежно и съвсем полека в
Земния си свят се завърни!

Погледни в очите с обич и без страх
на сърцето обещавай, че сълзите
ще превръщаш в огън, който
без остатък, ти, раздай!

Вземи си обич в стих излята
и скрий се някъде в планини!
Ей, така в тревите полежи!

Погледай слънцето през лист от репей,
послушай как възторжено жужи
една пчела нагоре към небето!

Не си припомняй колко си човек,
спомни си колко си глухарче
и спри да имаш тяло и лице
и устни, и очи, които плачат!

Ти имай само тънъчко стебло и
няколко листенца вместо длани!
Закусвай сутрин капки слънчев сок
в прегръдката на тихата поляна!

Пусни си коренче в пръстта –
да видиш колко мъдра е Земята
и как те ражда всеки път
в разтворените шепи на тревата.

После надниквам в душата си мека,
а там има силна, искрена любов,
фина вяра и надежда струи отвсякъде.

Как да опазя такава добра душа
от жестокостта човешка?

Душата ми забрави отчаяние, скътала
теб като прашна стара книга, за да се
изтриеш от живота ми с няколко
вдишвания като с гума на молив.

Вдишвания в точния момент!
Оставих малко за триене, но и малко е
много, там в същността на дълбоката
ми добра душа.

Душата да покрива със завивка бяла,
сатенена в опит да я съхраня от ръждясване .
Да заключва всички стракове, тревоги
в голяма кутия, украсена с божествен бродат,
оросена с усмивки безброй.